

PUIGSARNER

Poblet agre. al mun. de Sanaüja (que vaig oir pron. *pučsərnə* a l'excel·lent inf. fr. Cabanabona. Deu ser fantasia etimològica equiparar-lo a *Puig-arnar*, com féu ja J. Faus, notari de Guissona (BDLC 4, 219), car ell mateix ens informava que és bastit dalt d'una guixera: és, doncs, compost amb *arnar*, contracció d'ARENARIUM (lloc d'arena, areny + article s') sincopat com *Arnera*, el riuet de l'Alt Emp. de ARENARIA, o seria derivat de *sarna* (ross. *sarnill*) 'serradures, escòria', «Sierra *Sarnera*», prop de Seira, vora l'Ésera, entre Campo i el Ru (mapa Schrader).

Puigsaulí, V. *Puigdolí* (supra)

Per acabar, altres on ja no tenim l'article IPSE:

PUIGSEGUER

Mas a la Pna. de Vic prop de Calldetenes (mapa Brossa de St. Jul. de Vilatorça). Podria contenir un NP germ. SIGHARI, del qual tenim alguns testimonis toponímics (*Segueró* etc.). Però també pot ser puig on hi ha un *seguer* 'rusc d'abelles silvestres en una penya' (DECat. VII, 741-2); m'inclina per a això un parònim *Pulsiguer* que trobo a l'Alt Maestrat, turó en el terme de Bel a l'extrem Sud de la Serra de Bel, damunt Rossell a mà dreta anant de Rossell a l'Hostalà (exc. 237 Ll i p. 18). Car la consciència que *seguerve* de l'är. *sägîr* 'petit' induïa a intercalar-hi l'art. är. *al-pu(i) al-sägîr*.

PUI-SOBIRÀ

Com el de Canalda, te. Odèn (exc. 175, 1932). Sentit i formació evidents. Variant *Pussubrà*, a Comes d'Eus (Conflent, xxvi, 158.11). Però separem-ne:

PUIGSOBÍRA

Perquè s'accentua en la í, oït *p.-subîra*, turó a l'Alt Gironès damunt Biert (te. Canet d'Adri). Potser cpt. amb un NP ger. SEGOWĪRA, que reduït *Seguira* i *Seïra* donaria *Sovira* labialitzant la *e* davant *v*; Först. 1231 en registra la forma en *a* del germ. occidental: *Sgoara* (S. VII, *Polypt. Irmin.*) mentre que en gòtic aquests noms terminaven en *-wĪRA*, cf. GELO-WĪRA > cast. *Elvira*.

PUIG-OU

A Rocacorba, més correcte que *Puig-sou* per al qual, veg. l'art. *Ou* (Sant *Ou*).

PUIGSORÍS, castell de ~

En el Gironès, te. Camós (XLIV, 156), probt. *Puig-cerers* 'puigs de cirerers' o bé en gen. sing. PODIUM CERÉSII 'puig del cirerer'; amb *u - e - > u - u*, amb assimilació progressiva i així com hi ha assim. regressiva en *Montseriu* > *Montsorium*, *Montcenís* > *Montsonís*.

Puigdui i *Puig doill*, V. *doill* DECat., s.v. *deu* 'font' *Puigtinyós*, V. *Puigpelat* (supra) *Puigtrony* o *Putrony*, V. DECat., s.v. *tronya*, *Puigtorrat*, ape. a *Puigpelat Puivalador*, V. *Puigbalador*

15 PUIGVENTÓS: evident

PUIGVERD

Sentit i formació tan evident que no hi cal il·lustració. Recordem que són diversos homònims: 1) el de Lleida. 2) el d'Agramunt. 3) de Eroles (C. d. Tremp); en fi 4) a la Baixa Ribagorça, agre. a Benavarri. És xocant que Cerverí (*Testament*, v. 136 com *Puigner*; llegim doncs *Puiguer* = *Puigverd*) posi aquest últim (no és cap dels altres) perquè va en una llista de 'senyors occidentals aragonesos', sense la *-t* final, emparellat amb *Peralta*, que és prop de Benavarri. Fóra estupenda la pèrdua de la *-t* a fi del S. XIII, la pèrdua de la *-t*, majorment davant mot d'inicial vocàlica: «*Puigver* e *Peralta*». Això suggereix que vingui de *ver* 'gris', 'virolat' (VARIUM, com en *ulls vairs*), trivialitzat com *-verd* VERD. Cal deixar en suspens aquesta qüestió en espera que surtin més dades antigues, perquè només n'he trobat dues de tardanes amb *-rt*. «*Puybert*» en el S. XVI (Moner, *Bibl.Escr. Ribag.*) i «lugar *Puybert*, de los clérigos de Benabarre» a. 1620 (B.A.E.C. XI, 127).

40

Puig xammar, V. *Pontxammar* i *Xammar* / *Xetmar* (art. infra)

45 PUJ-

Forma que revesteix el mot *puig* quan s'hi combina un nom o adjectiu amb vocal inicial.

50

PUJAFRANCOR (només secundàriament incorporat als compostos de *Puig*).

Vilar antic en el te. de Camprodon, vora aquesta vila. Oït encara en la forma més antiga *pužəfränkó*. 55 (c. 1960), i més tard a algun vell de l'alta Garrotxa (pron. també de Mn. Julià Pasqual camprodoní, 1970).